

PŘÍBĚH

TŘETÍ SMĚNA RACEK

Lilo. Spíš krotce než strašně, leč tak vytrvale, že to vypadalo strašně taky, zejména pro toho, kdo v té lázni musel dělat. Končil výlov rybníka a těch několik chlapů, kteří se odhodlali brodit v tom zbytku vláhly zahuštěné kapří chasou, byli máčeni shora zdola, a to je potom krušná práce. Zatracená robota, zalamentoval nějaký tlustík v gumových kalhotách. Napadlo mi, že ten má nejméně důvodů k proklínání, nemáchal se totiž ve vodě jako ti tam dole, nýbrž okouněl nahoře na hrází.

Okouněl jsem tam i já, ač vlastně nebylo na co, řekli byste. Nikde vytrubování, žádný ceremoniál, nikdo nepodával hlášení, nikdo by je asi nepřijímal, neopékaly se porce, nečepoval burčák. Tento výlov se dělal takřka inkognito. Nicméně podívaná to byla nevšední, pro každého, kdo chce přírodě nahlížet do privatisima, jen bylo třeba mít oči všude. Teple oblečen, proti chladu i proti vlhku, snažil jsem se očima všude být, a nestačil jsem ani všechno registrovat.

Jeden ze šupináčů, bratru pět kilo, ve vhodné chvíli sebou mrskl a místo do lejty sjel na zem. Švih švih, a už byl v rybníku. Radostně se tam zahemžil, plácl ploutví a vynořil hlavu ven, hubu dokořán. Byl bych odpřisáhl, že se chechtal, ani trošku bych se nedivil, kdybych slyšel hahaha. Jenže šupinatý brachu, kdo se směje naposled, ten atakdále, říká se mezi námi lidmi, ten tvůj životní prostor je důkladně obtažen sítí, a ty se v té lejtě octneš znovu!

Ohlédl jsem se na tlustíka kousek ode mne. Začal projevovat známky života, a to vehementně. Přišli ještě jeho druho-

povídka

vé, také v gumových kalhotách, a sotva rybníkářská parta skončila a vylovila posledního kapra — snad to byl ten dočasný uprchlík — nastoupili oni, ne rybníkáři, nýbrž toliko rybáři. Sportovní. Každý z nich třimal čeřen atakto vyzbrojeni zabředli do tůně zbavené velkých ryb. Teď teprve ukázal tlustík, co je zač; počínal si jako první harpunář na Svaté Magdaleně, povel střídal povel, čeřeny se nořily nad hladinu, a v nich plno rybiček, ne ledajakých, nejvíce línků. Na břehu stála řada sudů a v těch úlovky mizely jako v jícně; několik hektolitrů jich bylo. Všechny se stěhovaly z kapřího rybníka do jezer a jezírek, do sportovních vod. Už je situace taková, že v dnešní době co do vody nedáš, to z ní na udici nevytáhneš. Přirozenému množení na většině vod bylo navždycky odzvoněno. Lovíš dvakrát, sportovce, čeřenem a udicí.

Posléze i tlustíkova parta měla dost. Přišla na řadu směna třetí. Troufl si sem jediný racek. A pak jsem tu byl já. Racek předváděl své letecké umění a já nepřestal být divákem. Poněkud se vyjasnilo, jako by pro nás dva. Pták se dal do sklizně a plnil si vole. Nalétával, spouštěl se, hned se třepetal ve vzduchu, hned usedal na hladinu. Neodtáhl, ani když se ukázal první netopýr, jako by jeho se sklonek dne netýkal.

Odtáhl jsem já, mne se to týkalo. Ač jsem si neodnášel jedinou šupinu, byl jsem asi ze všech nejspokojenější. Lovil jsem do nádrže srdce, a ta těmi dojmy přetékala.

Když jsem odcházel, zakřičel racek chýchy, a já mu pokynul: na shledanou!

WEB: www.ocei.cz/sihasepa/
vyšlo: 3. 12. 2025

Ilustrace: Testérka fotky: Canon G7X
e-mail: sihasepa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael, Jaromír Tomeček

SIHÁČEK

prosinec 2025

Jak to zvládáme

CO SE STALO

19. 11. — bylo slunečno, ale chladno. Schůzku jsme začali venku plněním úkolu, potom jsme byli v klubovně.

Zprávu o lovu tygra přečetl Sam, (to k dlouhodobé hře). Ve zprávě se psalo o tradičním způsobu lovu pomocí vyhloubené jámy. Kopání jámy jsme však nahradili, rozdělili jsme se na týmy a každý se snažil přesunout z kopce jedno kolečko hlíny do prohlubně za bránou.

Po splnění úkolu jsme v klubovně začali vázat další čtverky. Dnes byly na programu - Dračákové a Zklacovačkové »4«. Dračí smyčku vázali všichni, zkracovačky někteří sabotovali. V dalším čase jsme zdolávali Jeskyňářskou trasu. Aby to nebylo tak jednoduché, tak s batohem na zádech.

Na závěr jsme si rozdali nové číslo oddílového časopisu. Účastníci víkendovky získali několik pamětních předmětů od KČT, a potom jsme vyrazili k domovům...

26. 11. — bylo zataženo, ale SNĚŽILO. Poprvé nasněžilo v noci na neděli, potom přišlo a sníh zmizel, ale ve středu sněžilo znovu. Proč tak dlouhý úvod, protože zimy minulých let moc hojné na sníh nebyly. Proto je třeba vždy využít příležitosti...

Začali jsme tedy venku, kde už byly vyšlapané cesty pro eskymáckou honičku. Vybraná dvojice honila ostatní, a pohybovat se smělo jen po cestičkách. Důležitě bylo za jak dlouho dostihli chytači všechny ostatní. Hráli jsme na několik kol.

Čerstvý sníh lákal ke koulovačce, ale my se brzy přesunuli do klubovny.

Zprávu o další možnosti při lovu tygra přečetl Kuba. Zpráva byla o stavbě loveckého posedu, a tak zatímco jedni trénovali uzly, vždy dvojice zkoušela jak rychle dokáže posed postavit.

Po zkoušení různých uzlů jsme začali vázat další čtverky. Dnes to byly — Rybáříkové »4«. I když se někteří zdráhali, nakonec uvázali všichni, kromě Adama.

Jako poslední jsme si zahráli lodního démona. Několikrát jsme hru museli přerušit, protože velcí nedbají na menší, a dokázali je pěkně zvalchovat.

Na závěr jsme si rozdali půlčik k číslu 458 oddílového časopisu.

Připomněli si sobotní turnaj, a potom pak se sbalili, a vyrazili k domovům, ale někteří dokázali zapomenou i batůžek...

